॥ तैत्तिरीय संहिता॥

॥तृतीयः प्रश्नः॥

॥ तैत्तिरीयसंहितायां द्वितीयकाण्डे तृतीयः प्रश्नः॥

आदित्येभ्यो भुवंद्वज्रश्चरं निवंपेद्भूतिंकाम आदित्या वा एतम्भूत्ये प्रतिं नुदन्ते योऽलम्भूत्ये सन्भूतिं न प्राप्नोत्यांदित्यानेव भुवंद्वतः स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति त एवैनम्भूतिं गमयन्ति भवंत्येवाऽऽदित्येभ्यो धारयंद्वज्रश्चश्चरं निवंपेदपंरुद्धो वाऽपरुध्यमानो वाऽऽदित्या वा अपरोद्धारं आदित्या अंवगमयितारं आदित्यानेव धारयंद्वतः (१)

स्वनं भाग्धेयेनोपं धावति त एवैनं विशि दाँध्रत्यनपरुध्यो भंवत्यदितेऽनुं मन्यस्वेत्यंपरुध्यमानोऽस्य पदमा दंदीतेयं वा अदितिरियमेवास्में राज्यमनुं मन्यते सत्याशीरित्यांह सत्यामेवाशिषं कुरुत इह मन् इत्यांह प्रजा एवास्मे समंनसः करोत्युप् प्रेतं मरुतः (२)

सुदान्व एना विश्पतिनाभ्यंमु राजानितयांह मारुती वै विद्योष्ठो विश्पतिंर्विशैवन र राष्ट्रेण समर्धयित यः प्रस्तौद्भाम्यवादी स्यात्तस्यं गृहाद्गीहीना हंरेच्छुक्का ॥ कृष्णा ॥ वि चिन्याद्ये शुक्काः स्युस्तमीदित्यं च्रं निर्वपेदादित्या वै देवतंया विड्विशंमेवावं गच्छति (३)

अवंगतास्य विडनंवगतः राष्ट्रमित्यांहुर्ये कृष्णाः स्युस्तं वारुणं चरुं निर्वपेद्वारुणं वै राष्ट्रमुभे एव विशं च राष्ट्रं चावं गच्छति यदि नावगच्छेदिममहमांदित्येभ्यों भागं निर्वपाम्यामुष्मांदमुष्यै विशोऽवंगन्तोरिति निर्वपेदादित्या एवैनंम्भागधेयंम्प्रेफ्सन्तो विशमवं (३)

गम्यन्ति यदि नाव्गच्छेदाश्वंत्थान्मयूखांन्थ्सप्त मध्यमेषायामुपं हन्यादिदम्हमांदित्यान्बंध्राम्यामुष्मांदमुष्यं विशोऽवंगन्तोरित्यांदित्या एवेनंम्बद्धवीरा विश्वमवं गमयन्ति यदि नाव्गच्छेदेतमेवाऽऽदित्यं चुरुं निर्वपेदिध्मेऽपिं मयूखान्थ्यं नंह्येदनपरुध्यमेवावं गच्छत्याश्वंत्था भवन्ति मरुतां वा एतदोजो यदंश्वत्थ ओजंसैव विश्वमवं गच्छति सप्त भवन्ति सप्तगंणा वे मुरुतो गण्श एव विश्वमवं गच्छति॥ (५)

धारयंद्वतो मरुतो गच्छति विश्मवैतद्ष्यादंश च॥————[१]

पुताम्प्रांजापत्या । शृतकृष्णलां निरंवपत्तयैवैष्वमृतंमदधाद्यो मृत्योर्बिभीयात्तरमां पुताम्प्रांजापृत्याः शृतकृष्णलां निर्वपेत्प्रजापंतिमेव स्वेनं भागुधेयेनोपं धावति स एवास्मित्रायुर्दधाति सर्वमायुरिति शतकृष्णला भवति श्तायुः पुरुषः श्तेन्द्रिय आयुंष्येवेन्द्रिये (६) प्रतिं तिष्ठति घृते भंवत्यायुर्वे घृतम्मृत् हिरंण्यमायुंश्चेवास्मां अमृतंं च समीचीं दधाति चुत्वारिंचत्वारि कृष्णलान्यवं द्यति चतुरवृत्तस्यास्यां एक्धा ब्रह्मण उपं हरत्येकधैव यजमान आयुर्दधात्यसावादित्यो न व्यरोचत् तस्मै देवाः प्रायंश्चित्तिमैच्छुन्तस्मां एत १ सौर्यं चुरुं निरंवपन्तेनैवास्मिन्नं (७

देवा वै मृत्योरंबिभयुस्ते प्रजापंतिमुपांधावन्तेभ्यं

रुचंमदधुर्यो ब्रह्मवर्च्सकांमः स्यात्तस्मां एतः सौर्यं चरुं निर्वपेदमुमेवाऽऽदित्य इस्वेनं भागधेयेनोपं धावति स एवास्मिन्ब्रह्मवर्चसं दंधाति ब्रह्मवर्चस्येव भंवत्युभ्यतो रुक्गौ भंवत उभयतं एवास्मिन्नुचं दधाति प्रयाजेप्रयाजे कृष्णलं जुहोति दिग्भ्य पुवास्मै ब्रह्मवर्च्समवं रुन्द्ध आग्नेयमष्टाकंपालं निर्वपेथ्सावित्रं द्वादंशकपालम्भूम्यैं (८)

चुरुं यः कामयेत् हिरंण्यं विन्देय हिरंण्यम्मोपं नमेदिति यदाँग्नेयो भवत्याग्नेयं वै हिरंण्यं यस्यैव हिरंण्यं तेनैवैनंद्विन्दते सावित्रो भवति सिवतृप्रंसूत एवैनंद्विन्दते भूम्ये चुरुर्भवत्यस्यामेवैनंद्विन्दत् उपैन् हिरंण्यं नमित वि वा एष इन्द्रियणं वीर्येणर्ध्यते यो हिरंण्यं विन्दतं एताम् (९)

पुव निर्वपेद्धिरंण्यं वित्त्वा नेन्द्रियेणं वीर्येण व्यृध्यत पुतामेव निर्वपेद्यस्य हिरंण्यं नश्येद्यदांग्रेयो भवंत्याग्रेयं वै हिरंण्यं यस्यैव हिरंण्यं तेनैवैनंद्विन्दित सावित्रो भंवित सिवतृप्रंसूत पुवैनंद्विन्दित् भूम्ये चरुर्भवत्यस्यां वा पुतन्नंश्यिति यन्नश्यंत्यस्यामेवैनंद्विन्दितीन्द्रः (१०)

त्वष्टुः सोमंमभीषहांपिब्ध्स विष्वुद्ध्यांच्छ्य्स इंन्द्रियेणं सोमपीथेन व्यार्ध्यत् स यदूर्ध्वमुदवंमीत्ते श्यामाकां अभवन्थ्स प्रजापंतिमुपांधावृत्तस्मां एतः सोमेन्द्रः श्यांमाकं च्रं निरंवपत्तेनैवास्मिन्निन्द्रियः सोमपीथमंदधाद्वि वा एष इंन्द्रियेणं सोमपीथेनंध्यते यः सोमं विमिति यः सोमवामी स्यात्तस्मैं (११)

एत सोमेन्द्र श्यामाकं चुरुं निर्वपेथ्सोमं चैवेन्द्रं च

स्वनं भाग्धेयेनोपं धावति तावेवास्मिन्निन्द्रिय सोमपीथं धंत्तो नेन्द्रियणं सोमपीथेन व्यृध्यते यथ्सौम्यो भवति सोमपीथमेवावं रुन्द्धे यदैन्द्रो भवंतीन्द्रियं वै सोमपीथ इंन्द्रियमेव सोमपीथमवं रुन्द्धे श्यामाको भवत्येष वाव स सोमः (१२)

साक्षादेव सोमपीथमवं रुन्द्धेऽग्नयं दात्रे पुंरोडाशंम्षा-कंपालं निर्वपेदिन्द्रांय प्रदात्रे पुंरोडाश्मेकांदशकपालम् पश्कामोऽग्निरेवास्में पश्न्त्रंज्ञनयंति वृद्धानिन्द्रः प्र यंच्छति दि मधुं घृतमापों धाना भेवन्त्येतद्वे पंश्नाः रूपः रूपेणैव पश्नवं रुन्द्वे पश्चगृहीतम्भवित् पाङ्का हि पशवों बहुरूपम्भविति बहुरूपा हि पशवंः (१३)

समृंद्धौ प्राजाप्त्यम्भंवित प्राजाप्त्या वै पृशवंः प्रजापंतिरेवास्में पृश्न्य जंनयत्यात्मा वै पुरुंषस्य मधु यन्मध्वग्नौ जुहोत्यात्मानंमेव तद्यजंमानोऽग्नौ प्र दंधाति पृङ्ग्यौ याज्यानुवाक्ये भवतः पाङ्कः पुरुंषः पाङ्काः पृशवं आत्मानंमेव मृत्योर्निष्क्रीयं पृश्न्ववं रुन्द्वे॥ (१४)

इन्द्रियेंऽस्मिन्भूम्यां एतामिन्द्रः स्यात्तस्मै सोमों बहुरूपा हि पुशव एकंचत्वारि॰शच॥[२]

देवा वै स्त्रमांस्तर्छिपरिमितं यशंस्कामास्तेषा स् सोम् र राजानं यशं आर्च्छ्य गिरिमुदैत्तम्ग्निरनूदैत्तावृग्नीषोमो समंभवतान्ताविन्द्रों यज्ञविंभ्रष्टोऽनु परैत्तावंब्रवीद्याजयंतम्मेति तस्मां एतामिष्टिं निरंवपतामाग्नेयम्ष्टाकंपालमैन्द्रमेकांदश-कपाल सौम्यं चरुन्तयैवास्मिन्तेर्जः (१५)

ड्रान्द्रियम्ब्रंह्मवर्च्समंधत्तां यो युज्ञविभ्रष्टः स्यात्तस्मां एतामिष्टिं निर्वपदाश्चेयम्ष्टाकंपालमैन्द्रमेकांदशकपाल स्माम्यं चुरुं यदाँग्नेयो भवंति तेजं एवास्मिन्तेनं दधाति यदैन्द्रो भवंतीन्द्रियमेवास्मिन्तेनं दधाति यथ्मौम्यो ब्रंह्मवर्च्सं तेनाँग्नेयस्यं च सौम्यस्यं चैन्द्रे स्माश्लेषयेत्तेजंश्चेवास्मिन्त्रह्मवर्च्सं च स्मीचीं (१६)

द्धात्यग्नीषोमीयमेकांदशकपालं निर्वपेद्यं कामो नोपनमेंदाग्नेयो वै ब्राँह्मणः स सोमंम्पिबति स्वामेव देवता इ स्वेनं भागधेयेनोपं धावति सैवैनं कामेन समर्धयत्यपैनं कामों नमत्यग्नीषोमीयंमुष्टाकंपालं निर्वपेद्वह्मवर्चसकांमो-ऽग्नीषोमांवेव स्वेनं भागधेयेनोपं धावति तावेवास्मिन्ब्रह्मवर्चसं धंत्तो ब्रह्मवर्चस्थेव (१७) भ्वति यद्ष्टाकंपाल्स्तेनांग्नेयो यच्छ्यांमाकस्तेनं सौम्यः समृंद्धौ सोमांय वाजिने श्यामाकं च्रुं निर्वपृद्धः क्रैव्यांद्विभीयाद्रेतो हि वा एतस्माद्वाजिनमपुक्रामृत्यथैष क्रैव्यांद्विभाय सोमंमेव वाजिन् स्वनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवास्मिन्नेतो वाजिनं दधाति न क्रीबो भवति ब्राह्मणस्पत्यमेकांदशकपालं निर्वपद्भामंकामः (१८)

ब्रह्मण्स्पितमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित स एवास्में सजातान्त्र यंच्छिति ग्राम्येव भविति गणविती याज्यानुवाक्यें भवतः सजातैरेवैनं गणविन्तं करोत्येतामेव निर्विपद्यः कामयेत् ब्रह्मन्विशं वि नांशयेयमितिं मारुती यांज्यानुवाक्यें कुर्याद्वह्मंन्नेव विशं वि नांशयित॥ (१९)

तेर्जः सुमीर्चौ ब्रह्मवर्च्स्येव ग्रामंकामुस्त्रिचंत्वारि १शच॥—————[३]

अर्यमणे चरुं निर्वपेथ्सुवर्गकांमोऽसौ वा आंदित्यौऽर्यमा-ऽर्यमणमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवैन स्सुवर्गं लोकं गमयत्यर्यमणे चरुं निर्वपेद्यः कामयेत दानंकामा मे प्रजाः स्युरित्यसौ वा आंदित्यौऽर्यमा यः खलु वै ददांति सौऽर्यमाऽर्यमणंमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एव (२०) अस्मै दानंकामाः प्रजाः कंरोति दानंकामा अस्मै प्रजा भंवन्त्यर्यम्णे चुरुं निर्वपेद्यः कामयेत स्वस्ति जनतामियामित्यसौ वा आंदित्यौऽर्यमाऽर्यमणंमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवैनं तद्गंमयति यत्र जिगंमिषतीन्द्रो वै देवानांमानुजावर आंसीथ्स प्रजापंतिमुपांधावृत्तस्मां एतमैन्द्रमांनुषूकमेकांदशकपालं निः (२१)

अवपत्तेनैवेनमग्रं देवतानां पर्यणयह्नुभ्रवंती अग्रंवती याज्यानुवाक्ये अकरोह्नुभादेवेनमग्रं पर्यणयद्यो राजन्यं आनुजावरः स्यात्तस्मां एतमैन्द्रमानुषूकमेकांदशकपालं निर्वपेदिन्द्रमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावति स एवैन्मग्रं समानानां परि णयति बुभ्रवंती अग्रंवती याज्यानुवाक्ये भवतो बुभ्रादेवेन्मग्रम्ं (२२)

परिं णयत्यानुषूको भंवत्येषा ह्येतस्यं देवता य आनुजावरः समृद्धे यो ब्राँह्मण आनुजावरः स्यात्तस्मां पृतम्बार्हस्पत्यमानुषूकं चुरुं निर्वपेद्वहृस्पितिमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं धावित स एवेन्मग्रं समानानां पिरं णयित बुध्नवंती अग्रंवती याज्यानुवाक्ये भवतो बुध्नादेवेन्मग्रं पिरं णयत्यानुषूको भंवत्येषा ह्येतस्यं देवता य आंनुजावुरः समृंद्धौ॥ (२३)

पृव निरग्रंमेतस्यं च्त्वारि च॥——[४] प्रजापंतेस्त्रयंस्त्रि १शद्दृहितरं आस्नताः सोमाय राज्ञें-

ऽददात्तासा १ रोहिणीमुपैत्ता ईर्ष्यन्तीः पुनंरगच्छुन्ता अन्वैत्ताः पुनंरयाचत् ता अस्मै न पुनंरददाथ्सौंऽब्रवीदृतमंमीष्व यथां समावच्छ उंपैष्याम्यथं ते पुनंदिस्यामीति स ऋतमामीत्ता अस्मै पुनंरददात्तासा १ रोहिणीमेवोपं (२४)

पुत्तं यक्ष्मं आर्च्छ्रद्राजांनं यक्ष्मं आर्दिति तद्रांजयक्ष्मस्य जन्म यत्पापीयानभवत्तत्पांपयक्ष्मस्य यज्ञायाभ्यो-ऽविन्दत्तज्ञायेन्यंस्य य एवमेतेषां यक्ष्मांणां जन्म वेद् नैनंमेते यक्ष्मां विन्दन्ति स एता एव नंमस्यन्नुपांधावत्ता अंब्रुवन्वरं वृणामहै समाव्च्छ एव न उपांय इति तस्मां एतम् (२५)

आदित्यं चुरुं निरंवपन्तेनैवैनंम्पापाथ्स्नामांदमुश्चन् यः पांपयक्ष्मगृंहीतः स्यात्तस्मां एतमांदित्यं चुरुं निर्वपेदादित्यानेव स्वेनं भागुधेयेनोपं धावति त एवैनं पापाथ्स्नामाँन्मु अन्त्यमावास्यांयां निर्वपेदमुमेवैनंमाप्यायंमानमन् प्यांययित् नवोनवो भवित् जायंमान् इति पुरोनुवाक्यां भवत्यायुरेवास्मिन्तयां दधाति यमांदित्या अर्शुमांप्याययन्तीति याज्यैवैनंमेतयां प्याययित॥ (२६)

पृजोपैतमंस्मित्रयोदश च॥————[५]
प्रजापंतिर्देवेभ्योऽन्नाद्यं व्यादिश्वथ्मौऽब्रवीद्यदिमाङ्गौंकान्भ्यंति
तन्ममांस्दिति तदिमाङ्गौंकान्भ्यत्यंरिच्यतेन्द्र राजान्मिन्द्रंमिष्
स्वराजान्नततो व स इमाङ्गौंका इस्रोधादुंह्तित्रिधातौंस्रिधातुत्वय्
कामयेतान्नादः स्यादिति तस्मां एतं त्रिधातुं निर्वपेदिन्द्रांय

राज्ञे पुरोडाशम् (२७) एकांदशकपालमिन्द्रांयाधिराजायेन्द्रांय स्वराज्ञेऽयं वा

इन्द्रो राजायमिन्द्रोऽधिराजोऽसाविन्द्रः स्वराडिमानेव लोकान्थ्स्वेनं भागधेयेनोपं धावित त एवास्मा अन्नम्प्र यंच्छन्त्यन्नाद एव भंवित यथां वथ्सेन प्रत्तां गां दुह एवमेवेमाल्लोंकान्प्रतान्कामंमन्नाद्यं दुह उत्तानेषुं कपालेष्विधं श्रयत्ययांतयामत्वाय त्रयः पुरोडाशां भवन्ति त्रयं इमे लोका एषाल्लोंकानामात्र्या उत्तरउत्तरो ज्यायाँन्भवत्येवमिव हीमे लोकाः समृद्धौ सर्वेषामभिग्मयन्नवं द्यत्यछंम्बद्कारळ्यँत्यासमन्वाहानिर्दाहाय॥ (२८)

पुरोडाश्त्रयः पिट्टिश्वतिश्वा——[६]
देवासुराः संयंत्ता आस्नतां देवानसुरा अजयन्ते
देवाः पराजिग्याना असुराणां वैश्यमुपायन्तेभ्यं
इन्द्रियं वीर्यमपात्रामृत्तदिन्द्रोऽचायृत्तदन्वपात्रामृत्तदेव्रुधं
नाशंक्रोत्तदंस्मादभ्यधीऽचर्थ्स प्रजापंतिमुपांधावृत्तमेतया
सर्वपृष्ठयाऽयाजयृत्तयैवास्मित्रिन्द्रियं वीर्यमदधाद्य
ईन्द्रियकांमः (२९)

वीर्यंकामः स्यात्तमेतया सर्वपृष्ठया याजयेदेता एव देवताः स्वेनं भागधेयेनोपं धावति ता एवास्मिन्निन्द्रियं वीर्यं दधित यदिन्द्रांय राथंतराय निर्वपिति यदेवाग्नेस्तेज्ञस्तदेवावं रुन्द्वे यदिन्द्रांय बार्ह्ताय यदेवेन्द्रंस्य तेज्ञस्तदेवावं रुन्द्वे यदिन्द्रांय वैरूपाय यदेव संवितुस्तेज्ञस्तत् (३०)

पुवार्व रुन्द्धे यदिन्द्रांय वैराजाय यदेव धातुस्तेजस्तदेवार्व रुन्द्धे यदिन्द्रांय शाक्तराय यदेव मुरुतां तेजस्तदेवार्व रुन्द्धे यदिन्द्रांय रैवताय यदेव बृहुस्पतेस्तेजस्तदेवार्व रुन्द्ध पुतावंन्ति वै तेजा रेसि तान्येवावं रुन्द्व उत्तानेषुं कृपालेष्वधिं श्रयत्ययातयामत्वाय द्वादंशकपालः पुरोडाशः (३१)

भ्वति वैश्वदेवत्वायं सम्नतम्पर्यवंद्यति सम्नतमेविन्द्रियं वीर्यं यजमाने दधाति व्यत्यासमन्वाहानिर्दाहायाश्वं ऋष्भो वृष्णिर्वस्तः सा दक्षिणा वृष्त्वायैतयैव यंजेताभिशस्यमान एताश्चेद्वा अस्य देवता अन्नमदन्त्यदन्त्यंवेवास्यं मनुष्याः॥ (३२)

इन्द्रियकांमः सिवृत्तेज्सात्रंग्रेडाशोऽष्टात्रिरंशचा———[७]
रजनो वै कौणेयः ऋतुजितं जानंकिं चक्षुर्वन्यंमयात्तस्मां
एतामिष्टिं निरंवपद्ग्रये भ्राजस्वते पुरोडाशंम्ष्टाकंपालश्चिम्यये भाजस्वते प्रोडाशंम्ष्टाकंपालश्चिम्

प्तामिष्ट निर्वपद्श्रय भ्राजस्वत पुराडाशम्ष्टाकपाल र सौर्यं चरुम् ग्रये भ्राजस्वते पुरोडाशम्ष्टाकपाल-तयैवास्मि अक्षंरत् स्यात्तस्मां एतामिष्टिं निर्वपद्ग्रये भ्राजस्वते पुरोडाशं-म्ष्टाकपाल र सौर्यं चरुम् ग्रये भ्राजस्वते पुरोडाशं-म्ष्टाकपालम् ग्रेवे चक्षंषा मनुष्यां वि (३३)

पृश्यन्ति सूर्यस्य देवा अग्निं चैव सूर्यं च स्वेनं भागुधेयेनोपं धावित तावेवास्मिश्रक्षंधत्रश्रक्षंष्मानेव भविति यदाँग्नेयौ भवंत्श्रक्षंषी एवास्मिन्तत्प्रति दधाित यथ्सौर्यो नासिंकां तेनाभितः सौर्यमाँग्नेयौ भंवतस्तस्मांदभितो नासिंकां चक्षुंषी तस्मान्नासिंकया चक्षुंषी विधृते समानी याँज्यानुवाक्ये भवतः समानः हि चक्षुः समृद्धा उदु त्यं जातवेदसः सप्त त्वां हरितो रथे चित्रं देवानामुदंगादनींकमिति पिण्डान्प्र यंच्छति चक्षुंरेवास्मै प्र यंच्छति यदेव तस्य तत्॥ (३४)

भ्रुवोऽसि भ्रुवोऽहर संजातेषु भ्रयासं धीरश्चेत्ता

ध्रुविऽसि ध्रुविऽहर सजातेषु भ्यास् धीर्श्वता वसुविद्धुवीऽसि ध्रुवीऽहर संजातेषु भ्यासम्ग्रश्चेत्तां वसुविद्धुवीऽसि ध्रुवीऽहर संजातेषु भ्यासमिभ्श्चेत्तां वसुविदामंनम्स्यामंनस्य देवा ये संजाताः कुमाराः समनस्तान्हं कांमये हृदा ते मां कांमयन्तार हृदा तान्म आमंनसः कृधि स्वाहामंनमसि (३५)

आमंनस्य देवा याः स्त्रियः समंनस्सता अहं कांमये हृदा ता मां कांमयन्ता हृदा ता मां आमंनसः कृधि स्वाहां वैश्वदेवी सांङ्गहुणीं निर्वपद्भामंकामो वैश्वदेवा वै संजाता विश्वांनेव देवान्थ्रस्वेनं भागुधेयेनोपं धावित त एवास्में सजातान्त्र यंच्छन्ति ग्राम्येव भंवित साङ्गहुणी

भंवति मनोग्रहंणं वै संग्रहंणम्मनं एव संजातानांम् (३६)
गृह्णाति ध्रुवोऽसि ध्रुवोऽह संजातेषुं भूयासमितिं
परिधीन्परिं दधात्याशिषंमेवैतामा शास्तेऽथों एतदेव सर्व संजातेष्विं भवति यस्यैवं विदुषं एते पंरिधयः परिधीयन्त आमनमस्यामनस्य देवा इतिं तिस्र आहुंतीर्जुहोत्येतावंन्तो वै संजाता ये महान्तो ये क्षुं ह्वका याः स्त्रियस्तानेवावं रुन्छे त एनमवंरुद्धा उपं तिष्ठन्ते॥ (३७)

स्वाहामंनमसि सजातानारं रुन्छे पर्श्वं च॥————[९]
यत्रवमैत्तत्रवंनीतमभवद्यदसंप्तथ्सपिरंभवद्यदिश्चेयत्
वद्यत्रमंभवदिश्चिनौः पाणो प्रस्ति वस्त्रां वे दन्तां ययौः पाणो प्रस

तद्धृतमंभवदिश्वनौः प्राणोऽसि तस्यं ते दत्तां ययौः प्राणोऽसि स्वाहेन्द्रंस्य प्राणोऽसि तस्यं ते दत्तां ययौः प्राणोऽसि स्वाहोन्द्रंस्य प्राणोऽसि तस्यं ते ददातु यस्यं प्राणोऽसि स्वाहां मित्रावरुंणयोः प्राणोऽसि तस्यं ते दत्तां ययौः प्राणोऽसि स्वाहां विश्वंषां देवानां प्राणोऽसि (३८)

तस्यं ते ददतु येषां प्राणोऽसि स्वाहां घृतस्य धारांममृतंस्य पन्थामिन्द्रेण दत्ताम्प्रयंताम्मरुद्धिः। तत्त्वा विष्णुः पर्यपश्यत्तत्त्वेडा गव्यैरंयत्। पावमानेनं त्वा स्तोमेन गायत्रस्यं वर्तन्योपा शोर्वीर्येण देवस्त्वां सवितोथ्सृंजतु जीवातंवे जीवनस्यायें बृहद्रथन्त्रयौंस्त्वा स्तोमेंन त्रिष्टभों वर्तन्या शुक्रस्यं वीर्येण देवस्त्वां सवितोत् (३९)

सृज्तु जीवातंवे जीवनस्यायां अग्नेस्त्वा मात्रया जगत्यै वर्तन्याग्रंयणस्यं वीर्येण देवस्त्वां सवितोध्सृंजत् जीवातंवे जीवनस्यायां इममंग्न आयुंषे वर्चसे कृधि प्रिय॰ रेतों वरुण सोम राजन्न। मातेवाँस्मा अदिते शर्म यच्छ विश्वे देवा जरंदष्टिर्यथासंत्। अग्निरायुंष्मान्थ्स वनस्पतिंभिरायुंष्मान्तेन त्वायुंषायुंष्मन्तं करोमि सोम आयुंष्मान्थ्स ओषंधीभिर्यज्ञ आयुंष्मान्थ्स दक्षिणाभिर्ब्रह्मायुंष्मत्तद्भाँह्मणैरायुंष्मदेवा आयुंष्मन्तस्तें ऽमृतेन पितर आयुंष्मन्तस्ते स्वधयायुंष्मन्तस्तेन त्वायुषायुंष्मन्तं करोमि॥ (४०)

विश्वेषां देवानां प्राणोऽसि त्रिष्टुभो वर्तन्या शुक्रस्यं वीर्येण देवस्त्वां सिवतोथ्सोम्

आर्युष्मान्पश्चंवि १ शतिश्च॥———[१०]

अग्निं वा एतस्य शरीरं गच्छति सोम् रसो वर्रुण एनं वरुणपाशेनं गृह्णाति सरंस्वतीं वागुग्नाविष्णू आत्मा यस्य ज्योगामयंति यो ज्योगांमयावी स्याद्यो सारस्वतं च्रुमांग्नावैष्ण्वमेकांदशकपालम्ग्नेरेवास्य शरीरं निष्क्रीणाति सोमाद्रसम् (४१) वारुणेनैवैनं वरुणपाशान्मंश्चिति सारस्वतेन वाचं दधात्यग्निः सर्वा देवता विष्णुंर्यज्ञो देवतांभिश्चैवैनं यज्ञेनं च भिषज्यत्युत यदीतासुर्भवंति जीवंत्येव यज्ञवमैत्तन्नवंनीतमभवदित्याज्यमवेंक्षते रूपमेवास्यैतन्मंहिमानं व्याचंष्टेऽश्विनोः प्राणोऽसीत्यांहाश्विनौ व देवानांम् (४२)

वां कामयेंत सर्वमायुंरियामिति तस्मां एतामिष्टिं

निर्वपेदाग्नेयमष्टाकंपाल १ सौम्यं चरुं वारुणं दर्शकपाल १

भिषजौ ताभ्यांमेवास्में भेषजं करोतीन्द्रंस्य प्राणीं-ऽसीत्यांहेन्द्रियमेवास्मिन्नेतेनं दधाति मित्रावरुणयोः प्राणोंऽसीत्यांह प्राणापानावेवास्मिन्नेतेनं दधाति विश्वेषां देवानां प्राणोंऽसीत्यांह वीर्यमेवास्मिन्नेतेनं दधाति घृतस्य धारांममृतंस्य पन्थामित्यांह यथायजुरेवेतत्पांवमानेनं त्वा स्तोमेनेतिं (४३) आह् प्राणमेवास्मिन्नेतेनं दधाति बृहद्रथन्त्रयौस्त्वा

आहु प्राणम्बास्मन्नतन दधात बृहद्रथन्त्रयास्त्वा स्तोमेनेत्याहौजं पुवास्मिन्नेतेनं दधात्यग्नेस्त्वा मात्रयेत्यांहात्मानं

दधात्यृत्विजः पर्यांहुर्यावंन्त एवर्त्विज्स्त एंनम्भिषज्यन्ति ब्रह्मणो हस्तंमन्वारभ्य पर्यांहुरेक्धेव यजंमान् आयुंर्दधित यदेव तस्य तिष्ढरंण्यात् (४४)

घृतं निष्पिंबत्यायुर्वे घृतम्मृत् हिरंण्यम्मृतांदेवायुर्निष्पिंबति श्तमांनम्भवति श्तायुः पुरुषः श्तेन्द्रिय आयुंष्येवेन्द्रिये प्रति तिष्ठत्यथो खलु यावंतीः समां एष्यन्मन्येत् तावंन्मानः स्याथ्समृंद्धा इममंग्र आयुंषे वर्चसे कृधीत्याहायुंरेवास्मिन्वर्चो दधाति विश्वं देवा जरंदष्टिर्यथास्पित् जरंदष्टिमेवेनं करोत्यग्निरायुंष्मानिति हस्तं गृह्णात्येते वै देवा आयुंष्मन्तस्त एवास्मिन्नायुंर्दधित् सर्वमायुंरित॥ (४५)

रसं देवाना्ड् स्तोमेनेति हिरंण्यादस्विति द्वाविर्श्यतिश्वा——[११]
प्रजापंतिर्वरुणायाश्वंमनयथ्य स्वां देवतांमार्च्छ्रथ्य
पर्यदीर्यत् स एतं वांरुणं चतुंष्कपालमपश्यत्तं निरंवपृत्ततो
व स वंरुणपाशादंमुच्यत् वरुणो वा एतं गृह्णाति
योऽश्वं प्रतिगृह्णाति यावतोऽश्वांन्प्रतिगृह्णीयात्तावंतो
वारुणाश्चतुंष्कपालान्निर्वपेद्वरुणमेव स्वेनं भाग्धेयेनोपं

धावति स एवैनं वरुणपाशान्मुंश्वति (४६)

चतुंष्कपाला भवन्ति चतुंष्पाद्धश्वः समृद्धा एक्मितिरिक्तं निर्वपेद्यमेव प्रतिग्राही भवंति यं वा नाध्येति तस्मादेव वंरुणपाशान्मुंच्यते यद्यपंरं प्रतिग्राही स्याथ्सौर्यमेकंकपालमनु निर्वपेद्मुमेवाऽऽदित्यमुंचारं कुंरुतेऽपोऽवभृथमवैंत्यपस् वै वरुणः साक्षादेव वरुणमवं यजतेऽपोनुत्रीयं च्रुम्पुन्रेत्य निर्वपेद्मसुयोनिर्वा अश्वः स्वामेवेनं योनिं गमयति स एन्श् शान्त उपं तिष्ठते॥ (४७)

मुश्रुति चुरु सप्तदंश च॥———[१२]

या वांमिन्द्रावरुणा यत्व्यां त्नूस्तयेममश्हंसो मुश्चतं या वांमिन्द्रावरुणा सह्स्यां रक्ष्मस्यां तेज्ञस्यां त्नूस्तयेममश्हंसो मुश्चतं यो वांमिन्द्रावरुणावृग्गौ स्नाम्स्तं वांमेतेनावं यजे यो वांमिन्द्रावरुणा द्विपाथ्सुं पृशुषु चतुंष्पाथ्सु गोष्ठे गृहेष्वपस्वोषंधीषु वन्स्पतिषु स्नाम्स्तं वांमेतेनावं यज् इन्द्रो वा पृतस्यं (४८)

इन्द्रियेणापं क्रामित् वर्रण एनं वरुणपाशेनं गृह्णाति यः पाप्मनां गृहीतो भवंति यः पाप्मनां गृहीतः स्यात्तस्मां एतामैंन्द्रावरुणीम्पंयस्यां निर्वपेदिन्द्रं एवास्मिन्निन्द्रियं देधाति वरुण एनं वरुणपाशान्मुंश्चिति पयस्यां भवति पयो हि वा एतस्मादपुक्रामृत्यथैष पाप्मनां गृहीतो यत्पंयस्यां भवति पयं एवास्मिन्तयां दधाति पयस्यांयाम् (४९)

पुरोडाशमवं दधात्यात्मन्वन्तंमेवेनं करोत्यथों आयतंनवन्तमेव चंतुर्धा व्यूहित दिश्वंव प्रितं तिष्ठति पुनः समूहित दिग्भ्य एवास्में भेषजं करोति समूह्यावं द्यति यथाविंद्धं निष्कृन्तितं ताहगेव तद्यो वांमिन्द्रावरुणावृग्नौ सामस्तं वांमेतेनावं यज इत्यांह दुरिष्ट्र्या एवेनंम्पाति यो वांमिन्द्रावरुणा द्विपार्थ्सं पृशुषु स्नामस्तं वांमेतेनावं यज् इत्यांहैतावंतीर्वा आप ओषंधयो वनस्पत्यः प्रजाः पृशवं उपजीवनीयास्ता एवास्में वरुणपाशान्मंश्चित॥ (५०)

पुतस्यं पयुस्यांयाम्पाति षड्विरंशतिश्च॥———[१३]

स प्रंत्वित्र काव्येन्द्रं वो विश्वतस्परीन्द्रं नरः। त्वं नः सोम विश्वतो रक्षां राजन्नघायतः। न रिष्येत्त्वावंतः सखाः। या ते धामांनि दिवि या पृथिव्यां या पर्वतेष्वोषधीष्वपसु। तेभिर्नो विश्वैः सुमना अहेडन्नाजैन्थ्सोम् प्रति ह्व्या गृंभाय। अग्नीषोमा सर्वेदसा सहूती वनतं गिरंः। सं देवत्रा बंभूवथुः। युवम् (५१)

पुतानि दिवि रोचनान्यग्निश्चं सोम् सर्कत् अधत्तम्। युव स् सिन्धू रं रिभशंस्तरवद्यादग्नीषोमावमुंश्चतं गृभीतान्। अग्नीषोमाविम स् स में शृणुतं वृषणा हवम्। प्रति सूक्तानि हर्यतम्भवंतं दाशुषे मयः। आन्यं दिवो मांतरिश्वां जभारामंश्नादन्यं परि श्येनो अद्रैः। अग्नीषोमा ब्रह्मणा वावृधानोरुं यज्ञायं चक्रथुरु लोकम्। अग्नीषोमा ह्विषः प्रस्थितस्य वीतम् (५२)

हर्यतं वृषणा जुषेथाँम्। सुशर्माणा स्ववंसा हि भूतमथां धत्तं यजंमानाय शं योः। आ प्यांयस्व सं तें। गुणानां त्वा गुणपंति हवामहे कविं केवीनामुंपमश्रंवस्तमम्। ज्येष्ठराजं ब्रह्मणां ब्रह्मणस्पत् आ नंः शृण्वन्नूतिभिः सीद् सादंनम्। स इज्जनेन स विशा स जन्मेना स पुत्रैर्वाजंम्भरते धना नृभिः। देवानां यः पितरंमाविवांसति (५३)

श्रुद्धामंना ह्विषा ब्रह्मणस्पतिम्। स सुष्टुभा स ऋक्वंता गुणेनं वुल १ रुरोज फलिग १ रवेण। बृहुस्पतिरुस्रियां